

μετέβην εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πυρκαϊῶς Μαρτίνου διαβάς δι' ὄλων τῶν αὐλῶν. Ὁ ὀδηγός μου μ' ἔδειξε πολλὰ εἶδη φρενοβλαβῶν λίαν περίεργα· νέος τις, φαρμακεύσας τὴν μητέρα του, κατεγίνετο ἀδιακόπως εἰς τὸ νὰ στρέφεται περὶ ἑαυτὸν· μόλις δὲ ἤθάνετο κεκμηχότα τὸν ἕνα πόδα, καὶ ἔσχιζε τὸν στρόβιλον μὲ τὸν δεύτερον. Εἷς ἄλλος ἐπερικάται, ἐπροχώρει δέκα βήματα, ἐλάμβανεν εἰς χεῖρας τὸν πῖλόν του, ἐβρίπτεν αὐτὸν πρὸς τὰ ἄνω, καὶ γανυπετῶν ἀνέκραζε·

— Λάβε τον, λάβε τὸν πῖλόν μου, μέγιστε Θεεὶ λάβε τον.

» Ἄλλος τις ἐνόμιζεν ὅτι, μεταμορφωθείς ἔγεινε προχοῖς τέτου. Στρογγυλίζων τὸν ἀριστερὸν βραχίονα καὶ στηρίζων τὴν παλάμην ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, ἐσχημάτιζε τὴν λαβὴν τοῦ ἀγγείου, ἐνῶ διὰ τοῦ δεξιοῦ, τὸν ὁποῖον ἐκράτει εὐθυτανῶς, παρίστα τὴν βώγαν, ἢ, ὡς λέγομεν σήμερον, τὴν μήτηρ αὐτοῦ. Καὶ ποῦ νὰ περιγράψω τὰ εἶδη τῶν παραφρόνων ὅσα εἶδον εἰς τὸ θλιβερόν ἐκεῖνο καταγώγιον;

— Ἀναβάς κλίμακα λιθίνην εἰσηλθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Μαρτίνου! Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις θεοβλαβεῖα κινούμενος, ἐνέπρησεν ἐν τῶν περικαλλεστέρων μνημείων τῆς Ἀγγλίας, εἶχε τὴν πεποίθησιν ὅτι, καίων ζῶντας τοὺς ἱερεῖς τῆς Ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας, ἐξηράνιζε τὴν θρησκείαν των. Πρὶν τὸν ἴδω, τὸν ὑπέθετον ὡς νέον Ἐμπεδοκλῆν, ὡς παράφρονα ἐξαίσιον καὶ στυγνόν. Ὅθεν, ὅταν ἡ φύλαξ μὲ ἀφῆκε μόνον μετ' αὐτοῦ, ἀνετριχίασα δλόκληρος.

» Μικρόσωμὸς τις καὶ πολύσαρκος, τὴν ὄψιν ἔχων κοκκίνην, τὸ μέτωπον λαμπρὸν καὶ στιλπνόν, καὶ τὸ ἦθος ἀπλοεὶκὸν καὶ ἠλίθιον, ἐκάθητο πλησίον μικρᾶς τραπέζης ἐκ ξύλου λευκοῦ, καὶ ἐζωγράφει. Ἡ φυσιογνωμία του ἦτο παιδαριώδης μέχρι βλακίας, καὶ ἡ ὀμιλία του στείρα πάσης ἰδέας. Τὸν ἠρώτησα τί ἐπεθύμει, καὶ μὲ ἀπεκρίθη ὅτι ἦτο εὐτυχέστατος, ὁσάκις μάλιστα δὲν ἐστρεφεῖτο μελάνης Σινικῆς καὶ μολυβδοκονδύλων. Ἐζωγράφει δὲ κάκιστα, καὶ αἱ εἰκόνες του ἦσαν ξηραὶ ὄσῳ καὶ ἡ ὀμιλία του. »

N. Δ.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ (Sonnet).

Τὸν αἴθριον ὀδοιπορεῖ αἰθέρα ἢ σελήνη.
 Ἐβαί λευκόφωτος ἢ γυῖ καὶ αἰσθηρὸν τὸ ψῦχος.
 Θεσσαλὴ γραῖα προχωρεῖ εἰς θάλαμον ἡσύχως.
 Ὅπου ὑπνώττεον τρυφερὸν παιδίον φέρ' ἢ κλίτη.
 Ἐπὶ τῆς γέας κόμης του τὴν δεξιὰν ἐκτείνει,
 Κ' ἐκ τῶν χειλέων τῆς γραδὸς τοιοῦτος φεύγει ἦχος·
 «Ὅ, τι ἂν πράξης ἐπὶ γῆς ἐγγραφή ἐνδομούχως
 εἰς τῆς ψυχῆς σου, γέρον ὄν, καὶ ἡ γραμμ' ἦτις
 κλίσει.
 » Εἰς τὸ λευκὸν σου μέτωπον τὰ ἔτη σου χαράσσει,

» Ὅσα ἡ γέα σου ζωὴ θέλ' εἰς τὴν γῆν περάσει... »
 Εἶπε καὶ ἔγειρ' ἄφαρτος ἢ σκελετώδης γραῖα.

Τίς οἶδε τῆς προφρήσεως τὴν ἔκβασι; τί ὄμμα
 Τὴν γύχτα ἐνεβάτευσεν εἰς τοῦρακοῦ τὸ δῶμα;
 Καὶ ἡ σελήνη σιωπᾷ ὡς δεομένη γέα.

Ὀκτώβριος. 1850.

X. A. ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἶμαι τῶν ζώντων βασιλεὺς
 Κ' ὑπόστασις δὲν ἔχω·
 Μετὰ τὸν Φοῖβον σοβαρῶς
 Τὸν κόσμον περιτρέχω.
 Ὁ γιγνηφόρος στρατηγός,
 Ὁ ἐνδοξὸς Στρατάρχης,
 Ὁ ὑψηλόφρων βασιλεὺς
 Ὁ ἄκρατος Μονάρχης,
 Τὰς δάφνας, τοὺς στεφάνους των
 Τὰ σκήπτρά των ἀφίνου,
 Κ' ἐγώπιόν μου εὐπειθῶς
 Τὴν κεφαλὴν των κλίνου.
 Τῶν δεσποτῶν ἀφροῦρητος
 Καυχῶμ' ὅτ' εἶμαι μόνος,
 Παύει ἐντὸς τοῦ κράτους μου
 Πᾶς τῆς ψυχῆς σου πόθος.
 Μηδέποτε μ' ὑπερβολῆν
 Φίλον ἐμὲ ποιήσῃ,
 Φωτοῦν τὰ δύο ἅκρα μου
 Τί θέλει καταρτήσῃ.
 Ὁ ἰατρὸς ἐπίκουρον
 Εἰς ἀσθενῆ μὲ κράζει,
 Χαίρων εἰς τὴν ἐμφάνισιν
 Σωτῆρα μ' ὀνομάζει.
 Καὶ μ' ὄλα ταῦτα, γέλε μου,
 Ὅλωσ εἰς ζῶντ' ἀρήκω
 Ἐντὸς αὐτῶν γεννῶμ' αἰεὶ,
 Κ' ἐντὸς των ἀποθνήσκω.
 Ἐὰν ὡς δεξιῶτατα
 Μὲ ἀναγραμματίσῃ,
 Ἀρήκω εἰς τὰ ἔμψυχα
 Καὶ εἰς βουστὸν ἐπίσῃ.
 Μετέπειτ' ἂν τὸ πρῶτόν μου
 Στοιχεῖόν τις ἐκκόψῃ
 Τὸν Κυβερνήτην τοῦ Παριδοῦ,
 Ὁ ἀναγνώστα δῦει.

Ἐν Λαμῖα τῆ 24 Φεβρουαρίου 1851.

A. T.